EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 26 | Actualitzat el 12/09/2017 a les 12:09

El bonisme

Â
La societat sempre canvia amb més rapidesa que el diccionari, per això quan una paraula nova s'accepta oficialment, la gent ja fa temps que la fa servir. Trobaríem exemples a grapats i "bonisme" en seria un. Perquè un neologisme arreli i faci fortuna cal que compleixi amb una condició bàsica, i aquesta condició és que no calgui preguntar-ne el significat perquè la mateixa dinàmica de la llengua fa que l'entenguem perfectament des de la primera vegada que el sentim pronunciar. I "bonisme" compleix aquesta premissa sense cap mena de dubte. Per això ningú, ni que fos analfabet, no l'utilitzaria mai com a sinònim de bondat. En conserva l'arrel etimològica i alguns creuen -o ho fan veure- que n'és una derivació, però entre el bonisme i la bondat hi ha una diferència tan gran com la que hi ha entre del nostre país real i Catalunya en miniatura. El bonisme és això: una maqueta sense pols ni màcules de la bondat, una reproducció de disseny dels bons sentiments. Practicat per algunes persones de bona fe, el bonisme demostra una candidesa a prova de bombes -i mai millor dit-, però quan s'expressa a través de les institucions és d'una hipocresia tan gran que ofèn el sentit comú.

Fa temps que el bonisme s'ha instal·lat a la nostra societat. Forma part d'aquesta manera tan "happy" de veure el món, la mateixa visió adulterada de la vida que molts volen mostrar al facebook i que està presidida per un infantilisme mai vist. Però a diferència de moltes d'aquestes altres expressions d'immaduresa, el bonisme no és optatiu. S'ha erigit com l'única forma correcta de contemplar la realitat en un moment en què es parla com mai de diversitat, però en què l'hegemonia del pensament únic dicta implacablement el que has d'opinar si no vols aparèixer com un empestat. Aquesta societat pretesament laica ens ha inculcat una nova idea del "pecat original" que ens converteix a tots en culpables de totes les injustícies del món i el bonisme és l'única manera de redimir-nos. Uns, pobres, expien les culpes amb convenciment i d'altres ho fan de paraula aplicant la correcció política -que és el nou catecisme- tot i sabent que combreguen amb rodes de molí. Desmarcar-se d'aquesta gran pantomima no és fàcil, però algú hauria d'alertar-nos. Algú hauria de tenir el valor de dir que ens porta directament al precipici i que, de vegades, ni que sigui de manera indirecta, el bonisme mata.